

Partea a doua

Capitolul 1, 22 – capitolul 2, 10

Capitolul 1 versetul 22: Deci, ca unii, care prin ascultare de adevăr, v-ați curățit sufletele prin Duhul, ca să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din toată inima;

Aici începe partea a doua de învățătură a epistolei noastre. Ea se întinde până la capitolul 2 versetul 10. După aceea urmează îndemnurile practice, care se bazează pe învățatura primelor două părți. În prima parte am văzut pe credincioși ca elemente ale unei alegeri noi, ale unei alegeri pentru a deveni copii ai Tatălui, cu o moștenire viitoare minunată, păstrată pentru ei și pentru care ei sunt păziți prin puterea lui Dumnezeu. Toate acestea în opoziție cu starea lor de odinioară de iudei. În această a doua parte vedem legăturile în care au fost aduși acești credincioși dintre iudei (și desigur și noi), în locul celor vechi, care au fost întrerupte pentru totdeauna. Iudeii ar putea fi numiți într-o cuvântare la modul general frați (Faptele Apostolilor 22, 1), însă *frați* sunt aceia care au primit pe Domnul Isus ca Mântuitor și Domn al lor (Faptele Apostolilor 21, 17; 28, 15). Aceștia sunt »ai lor« (Faptele Apostolilor 4, 23).

Chiar dacă țelul lui Dumnezeu a fost să aducă pe Israel ca popor foarte aproape de El (Exodul 19, 3-6), poporul nu dorea să fie în apropierea Lui. Și când a venit Piatra vie, numai pe care se poate întemeia apropierea permanentă, despre care vorbește o casă, constructorii iudei au lepădat-o ca fiind fără valoare (1 Petru 2, 4-9). În apropierea lui Dumnezeu au venit numai aceia care au construit pe Piatra vie și ei au primit, într-un mod mult mai înalt și mai minunat, locul pe care Dumnezeu l-a oferit inițial lui Israel (Exodul 19, 6). Dar nici ei nu au primit aceasta personal, ci împreună cu aceia cu care erau acum legați, cu poporul lui Dumnezeu, cu frații.

Ei și-au curățit sufletele. Cuvântul „suflet” se referă deseori la omul întreg, cu toate că apoi este văzut mai ales în legătură cu viața sa (1 Petru 3, 20). Dar aici este vorba de omul lăuntric în totalitatea lui, despre ce este cel mai de preț în om, ca și în versetul 9; cap. 2, 11 și 25; cap. 4, 19.

Scriptura spune că omul este constituit din suflet, duh și trup (1 Tesaloniceni 5, 23). Trupul este instrumentul exterior prin care el acționează. Puterile lăuntrice ale omului sunt în duhul lui. Dar sufletul este în primul rând reședința „eului”, a personalității și voinței conștiente, și de aceea și responsabilitatea lui înaintea lui Dumnezeu.

Deci, noi ne-am curățit sufletele. Nu este vorba de o curăție ceremonială, ca și la preoții din Vechiul Testament, care trebuiau să facă slujbe în Locul Preasfânt (Exodul 30, 19). Chiar și stropirea cu sânge și cu cenușa unei vaci roșii era pentru ei numai o curățire a cărnii (Evrei 9, 13). La noi nu este vorba nici de curățirea de obiceiuri, da, nici măcar de sentimente și gânduri. Este vorba de curățirea izvorului însuși.

Nu avem aici nici o atenționare ca să ne curățim, ci se constată că am făcut aceasta. Forma l-a care stă verbul arată o stare permanentă. Este poziția creștină normală, care ne este prezentată mereu în Epistole. Aceasta include în sine responsabilitatea unei concordanțe permanente cu această stare de curăție. Totodată include și judecata de sine, în momentul când am eșuat.

Cum am dat noi naștere la această curăție? Prin ascultarea față de adevăr. În greacă stă „în” ascultare. Aceasta este o formă mai accentuată decât „față”.

Aceasta nu se obține prin aceea că noi cunoaștem adevărul, sau îl înțelegem. Cu toate că în realitate aceasta nu este posibil fără a asculta din inimă de adevăr (Ioan 7, 17), dar este posibil să ai o anumită cunoștință intelectuală care este în afara conștiinței și inimii. Dar chiar cunoștința adevărată este totdeauna nedesăvârșită la creaturi. Este ascultarea față de adevăr, prin care sufletele noastre sunt curățite.

Domnul a zis lui Petru (Ioan 13, 10): »Cine s-a scaldat, n-are trebuință să-și spele decât picioarele, ca să fie curat de tot; și voi sunteți curați«. Cuvântul lui Dumnezeu folosit prin călăuzirea Duhului Sfânt (prezentat în simbolurile Scripturii prin »apă«) este mijlocul care curățește lăuntric pe oameni (Ioan 3, 5; Ioan 15, 3; Efeseni 5, 26).

Apostolul spune cu privire la credincioșii dintre națiuni, că Dumnezeu le-a curățit inimile prin credință (Faptele Apostolilor 15, 9). Avem aici mijlocul personal folosit de Dumnezeu. Credința lor era energia spirituală care a primit adevărul ca pe Cuvânt al lui Dumnezeu, ca descoperire a ceea ce este Dumnezeu. Aici găsim o expresie mai mult practică. Dacă se crede cu adevărat că adevărul este *adevărul lui Dumnezeu*, atunci drept consecință nu poate fi altceva decât numai ascultarea față de adevăr. Trebuie ascultat de cuvintele lui Dumnezeu. Ascultarea este singura dovadă că credința este prezentă și ea este mijlocul personal prin care avem parte de puterea curățitoare a adevărului. În felul acesta le este prezentată chestiunea credincioșilor iudei, care înainte de întoarcerea lor la Dumnezeu au mărturisit că cred în Dumnezeu și au primit Cuvântul Lui ca adevăr.

Ascultarea curățește sufletele. Înainte de întoarcerea la Dumnezeu, omul face numai propria lui voie. De aceea spune Scriptura că nu este nimeni care să facă binele (Romani 3, 12), căci încăpățănarea este păcat pentru o creatură. »Păcatul este fărădelege« (1 Ioan 3, 4). Fărădelegea nu este încălcarea Legii date pe muntele Sinai, ci neascultarea față de autoritatea lui Dumnezeu, față de care creatura trebuie să fie ascultătoare. De aceea anticristul, deoarece el lucrează după cum îi place (sau: după voia lui) – Daniel 11, 36, este numit omul păcatului, fiul stricăciunii, omul fărădelegii (2 Tesaloniceni 2, 3 și 9). Deci, ascultarea de adevăr, de Cuvântul lui Dumnezeu, curățește sufletul de voința proprie, de principiul păcatului.

Când a avut loc această curățire prin ascultarea de adevăr? Atunci când ne-am supus adevărului. Dumnezeu a zis că noi suntem păcătoși, că am meritat iadul (Romani 3, 19), și că noi trebuie să ne pocăim (Faptele Apostolilor 17, 30). Noi ne-am supus acestei sentințe, acceptând-o. După aceea Dumnezeu ne-a zis, că atât de mult a iubit El lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu pentru ea, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică (Ioan 3, 16). Noi am crezut aceasta și am primit prin credință pe Domnul Isus. Deci curățirea a avut loc atunci când ne-am întors la Dumnezeu.

Întoarcerea noastră la Dumnezeu ne-a adus în societatea acelor care s-au întors la Dumnezeu. Și ei au fost ascultători față de adevăr, și ei au fost spălați cu același sânge scump și au fost mântuiți prin același Miel, au avut parte de aceeași dragoste și au avut aceeași speranță. Toate lucrurile prețioase, cu care se preocupau inimile lor, preocupă acum și inimile noastre. Avem părtășie în ele, și suntem frați, căci avem același Tată. Savurarea pe care o are unul din noi cu privire la aceste lucruri comune nu poate niciodată să micșoreze savurarea unui altuia, dimpotrivă, o va mări: bucuria împărtășită este o bucurie dublă. În felul acesta inimile noastre sunt conduse de la sine să iubească pe frații și surorile noastre. Toate obstacolele, care erau odinioară, și care făceau imposibil să iubim pe frați: păcat, întuneric, egoism, plăceri lumești și carnale, au dispărut acum prin curățirea sufletului nostru. Nu mai este nici o dragoste prefăcută, simulată, așa cum se întâlnește în formele de politețe ale lumii acesteia; ea este reală, cinstită, frățească.

Din experiență știm foarte bine că transpunerea în practică a acestei dragoste frățești deseori lasă de dorit. Nu degeaba întâlnim mereu îndemnul să iubim pe frați. Este porunca nouă a Domnului (1 Ioan 2, 7-11). Și în concordanță cu versetul nostru, Ioan numește dragostea de frați ca fiind dovada faptului că noi am trecut din moarte la viață (1 Ioan 3, 10-18). De aceea Petru ne îndeamnă să ne iubim cu ardoare unii pe alții, dintr-o inimă curată. În capitolul 4 versetul 8 el reia acest îndemn. Cuvântul »iubiți-vă« este o poruncă (forma aorist). Este deci o poruncă să ne iubim permanent cu ardoare. Dragostea nu trebuie să fie numai pentru un timp, iar apoi să înceteze. Și ea trebuie să fie »cu ardoare«, sau »intensivă«. Dragostea lui Dumnezeu este modelul și măsura. Dumnezeu ne-a iubit pe când eram încă păcătoși (Romani 5, 8) și pe când nimic atrăgător nu era în noi. Aceeași dragoste trebuie să avem și noi față de frați. Trebuie să-i iubim, oricare ar fi caracterul și starea lor.

Vreau să remarc că în greacă se folosesc în acest verset două cuvinte pentru dragoste. Prima dată se numește fileo, ceea ce se referă la sentimentele trezite prin

atracția care se găsește în subiectul dragostei. Prin curățirea sufletului nostru am venit în legătură cu frații și am văzut ceva atrăgător în ei: am tratat aceasta mai sus. A doua oară se folosește cuvântul agape. Acest cuvânt arată o stare care constrânge pe persoana respectivă să acționeze. Punctul de plecare este aici mai mult persoana care iubește, cu toate că stă în legătură și cu scumpătatea subiectului dragostei. În afară de Tit 3, 4, cuvântul agape se folosește pretutindeni unde este vorba de dragostea lui Dumnezeu față de oameni și a oamenilor față de Dumnezeu. Și, în afară de Ioan 5, 20, pretutindeni unde este vorba de dragostea Tatălui față de Fiul Său și, cu excepția locului din Ioan 16, 27, de dragostea Tatălui față de ucenici.

Primul cuvânt (fileo) s-ar putea traduce și cu „a avea cu plăcere, a putea suferi”. Deci locul din 1 Petru 1, 22 l-am putea citi și în felul următor: având sufletele curățite prin ascultarea față de adevăr, având o afecțiune neprefăcută față de frați, iubiți-vă cu ardoare cu dragostea pe care Dumnezeu o are pentru Domnul Isus și pentru tine, atunci când erai încă un păcătos (Romani 5, 8).

Prin »dintr-o inimă curată« nu se înțelege »fără păcat«, ci sinceritate. Deci fără intenții secundare.

Capitolul 1 versetul 23: fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac.

Să iubim pe frații este posibil numai pentru că am fost născuți din nou. Natura noastră veche nu poate iubi. Natura nouă este cea care ne face apți de a iubi. Motivul pentru care iubim pe frați este că ei au fost mântuiți prin sângele lui Hristos și noi avem aceeași parte cu ei. Capacitatea noastră de a iubi constă în natura nouă, pe care am primit-o prin nașterea din nou. Și prin primirea naturii noi am fost primiți în familia lui Dumnezeu.

În versetele 22 și 23 găsim cele două aspecte ale adevărului prezentat clar de Domnul Isus lui Nicodim: »Dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu« (Ioan 3, 5). În Evanghelia după Ioan găsim prezentat principiul și izvorul din care decurg toate. Acolo se spune, să te naști »din nou«, aceasta înseamnă într-un fel cu totul nou, dintr-un punct de plecare cu totul nou, dintr-un izvor de viață absolut nou. Accentul se pune pe izvorul vieții noi, pe Duhul Sfânt.

Apa este în Scriptură un simbol al Cuvântului lui Dumnezeu, așa cum îl folosește Duhul Sfânt ca să lucreze la inima și conștiința oamenilor (Efeseni 5, 26). Deci nu este un simbol al Cuvântului lui Dumnezeu ca atare. Apa vie reprezintă același lucru, dar în acest caz accentul se pune pe Duhul Sfânt, care face Cuvântul viu (Ioan 4, 10; 7, 39). În Ioan 3, Domnul numește nu numai apa, ci și Duhul, punând prin aceasta accentul pe faptul că nașterea din nou are loc numai printr-o lucrare divină, și că viața nouă este o viață divină (2 Petru 1, 4): »Ce este născut din Duh, este duh«. Aici, la Petru, găsim mereu partea practică, cum iau naștere toate acestea, și care sunt consecințele practice. În versetul 22 partea omenească, în versetul 23 partea divină. În versetul 22 vedem o lucrare din partea noastră, în versetul 23 o lucrare a lui Dumnezeu.

Același lucru găsim în Ioan 3, dar nu prezentat detaliat. »Apa« vorbește despre puterea curățitoare a Cuvântului lui Dumnezeu (Efeseni 5, 26). Duhul Sfânt vorbește inimii și conștiinței omului prin Cuvânt și îl face să se condamne singur. Aceasta este ceea ce în alte locuri se numește »întoarcerea la Dumnezeu» sau »pocăința». Judecata de sine este, potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, felul în care noi ne curățim (1 Ioan 1, 9). Dar în același timp Duhul Sfânt dă naștere la o viață nouă în omul care s-a condamnat pe sine. Curățirea nu are loc înainte de nașterea din nou, și tot așa de puțin nașterea din nou nu are loc înainte de curățire. Ambele au loc deodată. Și nașterea din nou are loc prin aplicarea Cuvântului lui Dumnezeu (Iacov 1, 18; 1 Corinteni 4, 15); atât aici, cât și în Ioan 3, și în alte locuri, se spune aceasta foarte clar. Nu putem despărți nașterea din nou de credință, așa cum se face câteodată.

Această natură nouă este o natură divină (2 Petru 1, 4). Ea a fost lucrată în noi de Duhul Sfânt și poartă caracterul izvorului ei: »Ce este născut din Duh, este duh« (Ioan 3, 6). Este viața Domnului Isus Însuși (Coloseni 3, 4). Da, El este viața noastră. Și această viață este în legătură cu lucrurile pe care Dumnezeu le-a descoperit pentru noua natură, și ea se preocupă cu ele; lucruri care sunt cu mult mai presus de lucrurile vieții naturale.

Deci, nașterea din nou este legată de Cuvântul lui Dumnezeu. Aici este numit Cuvântul lui Dumnezeu viu și care rămâne în veac. »Cuvântul« este descoperirea a ceea ce este Dumnezeu (Ioan 1, 1-14), în natura Sa, în caracterul Său, în dragostea Sa, în căile Sale, pe scurt în tot ceea ce Îl descopere. De aceea Domnul Isus este numit și Cuvântul lui Dumnezeu. Și El a spus despre Sine că este »ceea ce de la început vă spun că sunt« (Ioan 8, 25). Deci, cuvintele Lui exprimau ceea ce era El. Cuvântul grecesc folosit aici pentru »cuvânt« (logos) (în versetul 25 se folosește un alt cuvânt) vorbește atât de gândul lăuntric cât și de cuvântul care dă expresie acestui gând. Noi am fost deci născuți din nou prin ceea ce descopere gândurile lui Dumnezeu. Atunci, natura nouă trebuie să fie în deplină concordanță cu Dumnezeu.

Cuvântul este viu și rămâne în veac (Evrei 4, 12). El este divin, și de aceea etern și neschimbabil. El este descoperirea Dumnezeului cel viu, - din care și numai în care este viața -, și de aceea este viu. El este *adevărul*, și va rămâne veșnic adevărul. Toate se pot schimba și pot trece, dar Cuvântul lui Dumnezeu nu se va schimba niciodată și va rămâne totdeauna același. Cât de important este în zilele noastre să avem siguranța în inimă că Cuvântul lui Dumnezeu este Cuvânt al lui Dumnezeu, și că nu se poate desființa (Ioan 10, 35).

Capitolul 1 versetele 24 și 25: *Căci orice făptură este ca iarba, și toată slava ei ca floarea ierbii. Iarba se usucă și floarea ei cade jos, dar Cuvântul Domnului rămâne în veac. Și acesta este Cuvântul care v-a fost propovăduit prin Evanghelie.*

Din aceste versete se vede necesitatea nașterii din nou dintr-o sămânță nepieritoare, deci din Cuvântul lui Dumnezeu viu și care rămâne în veac (1 Corinteni 1, 23). Iarba reprezintă totdeauna în Scriptură o durată scurtă de viață (Psalmul 103, 15; Matei 6, 30). Deci toată carnea (făptura) este ca iarba. Nimic ce este de la om, și ce este din om, nu dăinuiește. S-ar putea să fie diferențieri; carnea poate avea slavă. Apostolul Pavel enumeră câteva slăvi ale acesteia, atunci când numește lucrurile cu care carnea se poate lăuda, și prin care omul firesc se poate deosebi de semenul lui (Filipeni 3, 4-6). Pentru trăirea împreună a oamenilor, și pentru căile de domnie ale lui Dumnezeu asupra acestui pământ, nu este totuna dacă cineva trăiește în necurăție, în moarte și este un ucigaș, sau se preocupă ca altora să le meargă bine. Este o diferență între păgânii care aduc închinare animalelor târătoare, și un izraelit, care cunoaște pe Dumnezeul adevărat, care aparține poporului legământului și își împlinește cu credincioșie datoriile față de închinarea exterioară adusă lui Dumnezeu.

Isaia strigă poporului: *orice* făptură este ca iarba (Isaia 40, 1-9)! Ce diferență morală există între păgâni, care nu cunosc pe Dumnezeu și de aceea slujesc idolilor, și iudeii care au Cuvântul lui Dumnezeu, și cu toate acestea nu-I slujesc? Poporul Israel a ocupat prin harul lui Dumnezeu un loc deosebit între celelalte popoare, fiind ales de Dumnezeu; istoria lui a dovedit că el a avut această poziție sublimă numai un timp scurt și în chip nedesăvârșit. După aceea au căzut mai jos decât popoarele care locuiau în jurul lor. »Iarba se usucă, floarea cade, când suflă vântul Domnului peste ea. În adevăr, poporul este ca iarba«, a scris Duhul Sfânt prin profet. Când Duhul Domnului suflă peste zugrăveala subțire, așa că realitatea devine vizibilă, atunci se constată că nu există nici o diferență între iudeu și păgân. Atunci se spune: »Nu este nici o deosebire. Căci toți au păcătuit« (Romani 3, 22b-23a).

Petru citează pe Isaia. Dar el nu îl copiază. Isaia a scris: »Iarba se usucă, floarea cade«. Petru scrie: »Iarba s-a uscat și floarea a căzut« (vezi versiunea GBV 1989 și 2001). Firea (carnea) a dovedit pe deplin la crucea Golgota cine este. Nu se poate recunoaște nici măcar o licărire a vieții sau cea mai mică utilitate a ei. Dumnezeu are numai judecata pentru ea (Luca 23, 31). Omul firesc și-a arătat în chip desăvârșit starea lui, repudiind pe Fiul lui Dumnezeu, Creatorul omului, și răstignindu-L.

Isaia 40 este un capitol neînțeles de un om întors de curând la Dumnezeu. Dumnezeu vrea să mângâie pe poporul Său și îi spune că nu se găsește nimic la el, pe care poporul poate să se bizuiască. Nu este lecția cea mai grea, pe care omul trebuie s-o învețe, și în cea mai mare parte după întoarcerea lui la Dumnezeu, și anume că el nu numai că a făcut multe păcate, dar și natura lui este incorigibil de rea? Cât de mult se apără mândria lui ca să nu ajungă la cunoștința că »Știu că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească« (Romani 7, 18)! El nu găsește nici o mângâiere în cuvinte. Dimpotrivă, eperiențele din practica acestui adevăr îl fac foarte nefericit.

Dar pentru acela care a învățat cu adevărat această lecție și a ajuns din Romani 7, 24 la Romani 8, 1-3, este cea mai mare mângâiere pentru el, că Dumnezeu știe mult mai bine decât el că nimic bun nu locuiește în carne (firea pământească), și de aceea El nu se așteaptă la nimic din partea ei. Dumnezeu îndreaptă atunci inima omului spre Cuvântul lui Dumnezeu, care rămâne veșnic neschimbat. Lui Dumnezeu nu-i pare rău de darurile de har și de chemarea făcută (Romani 11, 29)! Ceea ce Dumnezeu a făgăduit lui Israel prin prorocul Isaia, va ajunge la îndeplinire. Și ce ne-a spus nouă Dumnezeu prin Cuvântul Său, va rămâne neschimbat. Rămâne până în veșnicie.

Cuvântul grecesc (logos) din versetul 23 folosit pentru Cuvântul lui Dumnezeu nu este același cu cel din versetul 25 (de 2 ori rema). Cuvântul logos redă mai mult gândurile lăuntrice ale lui Dumnezeu și Ființa Lui, în timp ce cuvântul rema redă ceea ce s-a spus (de exemplu în Evangheliile, și a ajuns la noi), și de aceea se referă la voința lui Dumnezeu descoperită nouă. Domnul Isus folosește acest cuvânt când, de exemplu, face o diferențiere clară între scrierile lui Moise și cuvintele Sale (Ioan 5, 47). El face o diferențiere și între o „limbă” și „cuvântul” (logos – Ioan 8, 43) Său, cu toate că atunci El nu folosește cuvântul rema. Abia după ce gândurile lui Dumnezeu (logos) au fost primite, pot fi înțelese cuvintele care exprimă aceste gânduri.

Deci cuvintele Domnului nu redau numai gândurile lui Dumnezeu, ci și voința Lui făcută nouă cunoscut. Și deoarece Dumnezeu este neschimbabil, nici Cuvântul Său nu este schimbabil. Rămâne până în veșnicie. În limba greacă cuvântul veșnicie este însoțit de articol. Aceasta este veșnicia cunoscută nouă, în care nu se mai poate schimba nimic.

Cuvântul a ajuns la ei prin vestirea Evangheliei. Cuvintele: »va fost propovăduit prin Evanghelie« sunt redată în greacă printr-un singur substantiv însoțit de articol. Se poate traduce literalmente „vestirea vestei bune”.

Tot ce le-a fost oferit prin Evanghelie era voia clară a lui Dumnezeu, să li se dea, și era o certitudine care se extindea până în veșnicie. Era voința clară a Celui veșnic (Domnul = Iehova = Cel ce este veșnic). Și »Cuvântul Domnului« a fost scris pentru noi, așa că și noi Îl avem în Scripturi. În mijlocul unei lumi care a lepădat pe Dumnezeu și pe Hristos și care acum este foarte departe de Dumnezeu, o lume în care totul se schimbă zilnic și care în cele din urmă va fi nimicită prin judecată, noi avem ceva de la Dumnezeu, pe care ni l-a dat El Însuși. Și când cerurile vor pieri cu trosnete mari și elementele vor fi mistuite de foc, și pământul și toate lucrările de pe el vor arde (2 Petru 3, 10), Cuvântul lui Dumnezeu va rămâne, așa că se va vedea, că tot ce ni s-a spus în acest Cuvânt este adevărat.